

A.K. Turner

Hoofdzaak

Vertaald door Harmien Robbroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor Margaret, mijn lieve moeder

1

Cassie werd wakker van het kabbelende water tegen de houten romp. Het was een rustgevend geluid dat de afgelopen maanden in combinatie met het zachte geschommel zowel een slaapliedje als wekker was geweest. Maar vandaag werd het gemoedelijke geklots tegen de zijkant van het kanaalschip zo nu en dan onderbroken door een bons – het was bijna alsof iemand naast haar hoofd aarzelend tegen de romp klopte.

Terwijl ze langzaam wakker werd, begonnen haar hersenen te bedenken wat het geluid zou kunnen zijn. Het leek niet op het gebonk van de gebruikelijke rommel die 's nachts in het kanaal terechtkwam – zakken afval, weggegooide gympen, er had zelfs een keer een kunststof koelbox tegen haar boeg aan gebeukt. Het was amper licht, het kon dus nog geen zes uur zijn – wat betekende dat ze nog zeker drie uur had voordat ze aan haar dag in het mortuarium moest beginnen – en dus draaide ze zich om, probeerde weer in slaap te vallen en het geluid van buiten uit te bannen. Maar toen ze na tien minuten nog steeds lag te wachten op de volgende *bonk... bonk-bonk...* ging ze vloekend rechtop in haar kooi zitten en trok ze een hoody over haar pyjama aan. In haar flat had ze altijd naakt

geslapen, maar ze woonde sinds vijf maanden op deze boot, de zomer was bijna voorbij en de vochtige nachten drongen zelfs tot haar dikke dekbed door. Daarom had ze de warmste flanel-len pyjama met bedsokken gekocht die ze bij M&S kon vinden.

Toen ze de kleine stuurhut op het achterschip binnenliep (ze had geleerd het niet 'de achterkant' te noemen), voelde ze de kilte van de septemberochtend als een koude hand op haar lichaam. Ze was altijd dol geweest op het kanaal in de herfst, maar nu ze rillend door de deken van mist staarde die boven het zwartgroene water hing, verlangde ze naar de zomer, zelfs inclusief alle toeristen en dagjesmensen in Camden Town die haar boot als een soort bezoekersattractie zagen.

Ze haalde de pikhaak van het dek en liep naar het voordek van het tien meter lange kanaalschip dat tegen de stroom in aangemeerd lag. Daar liet ze zich aan de waterzijde op haar knieën zakken, hield zich met één hand stevig aan de reling vast en tuurde door de mist naar het wateroppervlak. Tussen twee mistflarden door duwde het golvende water iets ronds en donkers tegen de boeg. Een fractie van een seconde later was het weg, maar ze hoefde niet nog een keer te kijken om te weten wat tegen het kanaalschip had gebonkt.

Het was geen oude gymschoen geweest, maar het drijfnet hoofd van een man die voorover in het water dreef.

Cassie was weliswaar nog maar zesentwintig, maar ze was de afgelopen zes jaar in het mortuarium van Camden een ervaren obductieassistente geworden en had duizenden lijken van dichtbij gezien. Ze had in hun lichamen gesneden, hun ribben opengeknipt en hun organen verwijderd voor nader onderzoek. Ze had monsters van hun lichaamssappen genomen en herkende de uitgesproken lucht van een rottend lichaam op

meters afstand. Maar een dode man zien drijven, zijn hoofd vlak bij dat van haar – *bijna wang tegen wang* – gaf haar de kriebels. Een lijk, hier, in de echte wereld, leek zo... uit zijn verband gerukt.

Terwijl ze zich bukte om de pikhaak die ze had laten vallen op te rapen, voelde ze hoe haar hart tekeering en zuurstofrijk bloed naar de grote spieren pompte, hen voorbereidde op een vecht- of vluchtreactie. Ze haalde eerst een paar keer diep adem om tot rust te komen en duwde de pikhaak toen tegen de kraag van de donsjas van de man. Ze nam de tijd omdat ze als geen ander wist hoe een achteloos veroorzaakte postmortale wond het werk van de patholoog een stuk moeilijker kon maken als het ging om het vaststellen van de doodsoorzaak.

Met haar ene hand op de reling begon ze het lichaam naar de achtersteven te trekken. Het kanaal lag er als een spiegelte bij, er stond nauwelijks stroming en het lichaam gleed gemakkelijk door het water, alsof het graag wilde meehelpen. Ze manoeuvreerde hem rond de achtersteven naar de ruimte tussen de boot en de kademuur. Zelfs als hij zou zinken was het hier niet dieper dan een meter, en het stootblok aan stuurboord zou voorkomen dat hij tegen de zwarte stenen van de kademuur zou worden geplet.

Toen ze de pikhaak van de jas losmaakte, begon het lichaam van de man te draaien. Loom rolde hij door het water alsof hij in bed lag en het zich gemakkelijk maakte. Zijn gezicht brak door het wateroppervlak heen. Hij was eind twintig, gokte ze, breedgeschouderd en aantrekkelijk ondanks de puistjes op zijn jukbeenderen. Zijn ogen – opvallend goudgroen – leken met een vragende blik op te kijken.

Cassie ging op haar hurken zitten en leunde over de rand van de boot. 'Hoe ben jij nou in het kanaal terechtgekomen?'

vroeg ze vriendelijk. Ze hield haar adem in, in de hoop informatie op te pikken die in het verleden weleens tot haar was gekomen in het bijzijn van de dode lichamen waar ze tijdens haar werk voor zorgde – aanwijzingen over wat hun laatste gedachten waren geweest, wat hun was overkomen. Maar diep van binnen wist ze dat ze het alleen voor de vorm deed.

Groenooch bleef akelig stil: een extra bevestiging dat de bijzondere band die ze jarenlang met de overledenen had gehad – de heilige roeping die haar leven betekenis had gegeven – was verdwenen.